

[Christmas Møller.]

sige, at jeg sætter megen Pris paa den rolige Maade, paa hvilken det ærede Medlem kritiserede Tillægsaftalen, fordi jeg hører til dem, der mener, at man naturligvis i den Aftale, der nu skal sluttes mellem England og os, hellere vilde være fri for disse Ønsker og Henstillinger, som er rettet til os. Paa den anden Side er det heller ikke unaturligt, naar man til en bestaaende Aftale skal føje et Tillæg om, at den ene Part skal have den og den Prisforbedring, som den anden Part i og for sig ikke er forpligtet til at give, at denne Part siger: saa maa vi ogsaa være nogenlunde sikre paa, at det, der skulde være vor Fordel ved den paagældende Aftale, indtræder. Derfor tror jeg, at den begyndende Agitation, som var sat ind paa dette Omraade, baade med Hensyn til den ene og den anden Gruppe af Varer, i og for sig ikke kan holde.

Med Hensyn til Englandsaftalen og dens økonomiske Virkninger synes jeg, der føres en Agitation, som ikke er saa forfærdelig forstandig. Naar man nu om Tillægsaftalen siger, at den giver det danske Landbrug 100 Mill. Kr. mere, er det naturligvis rigtigt, at Salget til England giver det danske Landbrug 100 Mill. Kr. mere; men af disse 100 Mill. Kr. er jo de 70—80 Mill. Kr. Betaling for Kød, som man ellers kunde sælge andetsteds. De 100 Mill. Kr., man faar mere — bl. a. ved en Forbrugsindskrænkning —, er altsaa ikke en Ekstraindtægt; kun Prisforbedringen paa Smør og Bacon er en Ekstraindtægt. Jeg siger dette, fordi jeg ikke anser det for forstandigt, at der gaar en Agitation, som næsten kunde give det Udseende af, at der er sket en saa voldsom Forbedring, at Landbruget nu har faaet en saa stor Fordel, hvilket aldeles ikke er Tilfældet.

Jeg skal ikke gaa i Einzelheder med Hensyn til selve Loven, som vi jo har behandlet saa mange Gange. I Udvalget maa vi se paa de Ændringsforslag, som maatte komme fra den ene og den anden Side.

Sluttelig vil jeg dog gerne gøre et Par ganske enkelte Bemærkninger. Jeg hører til dem, som mener, at Danmark paa hele dette Omraade, lige siden vi startede i 1931, har haft en meget dygtig Administration. Jeg mener, at baade Handelsministeriet og Varedirektoratet er overordentlig dygtige, og jeg hører til dem, som har den respektløse Anskuelse, at man om Handelsministre, Departementschefer og Direktører for Varedirektoratet kan sige, at Gylde-lær forgaar, men Svinelær bestaar. Dermed mener jeg, at Handelsministre forsvinder,

men Departementschefer og Direktører fortsætter (*Aksel Larsen*: Har det ærede Medlem ikke selv været Handelsminister?). Jo, men jeg deler — hvis det ærede Medlem meget gerne vil vide det — Handelsministrene i de gode og de onde, og saa kan det ærede Medlem dele de 4 — forhenværende og nuværende — Handelsministre, som er her til Stede, ganske som han vil. Jeg ved een forhenværende Handelsminister, som deler dem paa den Maade: 1 god og 3 mindre gode.

Jeg synes, som sagt, at hele denne Administration er meget dygtig, og jeg vil meget nødig paa nogen Maade angribe den. Jeg respekterer i høj Grad — ogsaa paa Grundlag af Selvoplevelse gennem mange Aar — det Arbejde, som er gjort baade det ene og det andet Sted, og jeg er sikker paa, at den højtærede Handelsminister er helt enig med mig heri. Men jeg kan ikke lade være med at sige, at der er mange, som vil opstille det Spørgsmaal, om Administrationen her i Landet nu ikke er blevet for kæmpemæssig. Jeg kan ikke og skal ikke give Eksempler, men Handelsministeren vil indrømme mig, at det vilde være en Ubehagelighed for ham at blive eksamineret i de 2.004 Spørgsmaal, som er stillet en bestemt Branche — jeg vilde ikke tro, at Handelsministeren kunde bestaa Eksamen. Spørgsmaalet er, om vi ikke paa mange Omraader — jeg kunde ogsaa nævne Eengangsskatten og dens Administration — er kommet i en saadan Situation, at Presset efterhaanden er ved at blive for stort. Spørgsmaalet om nye Fordelingsregler, om en vis Forenkling melder sig derfor, ligesom Spørgsmaalet, om det ikke paa visse Omraader var muligt at drage Brancherne mere ind i Arbejdet som Rigsdagens, Regeringens, Statens, Landets Tillidsmænd, saaledes at en vis Forenkling kunde finde Sted.

Jeg ved nok, at den højtærede Statsminister var saa tilfreds med, at Ministeriernes Pressesekretariat blev ophævet, men jeg er nu ikke sikker paa, at det var en saa forfærdelig klog Foranstaltning, og jeg er heller ikke sikker paa, om det ikke kunde være en stor Fordel, at man havde et Instrument, som i mange Tilfælde næsten officielt kunde forklare Befolkningen, hvorledes Stillingen var.

Vi giver altsaa Tilslutning til dette Lovforslag, vi vil undergive det en fordomsfri Behandling i Udvalget, hvis man fra den ene eller den anden Side kan føre Spørgsmaal frem om Ændringer i den ene eller den anden Retning. Dette Instrument er i Dag en Nødvendighed. Som Følge af